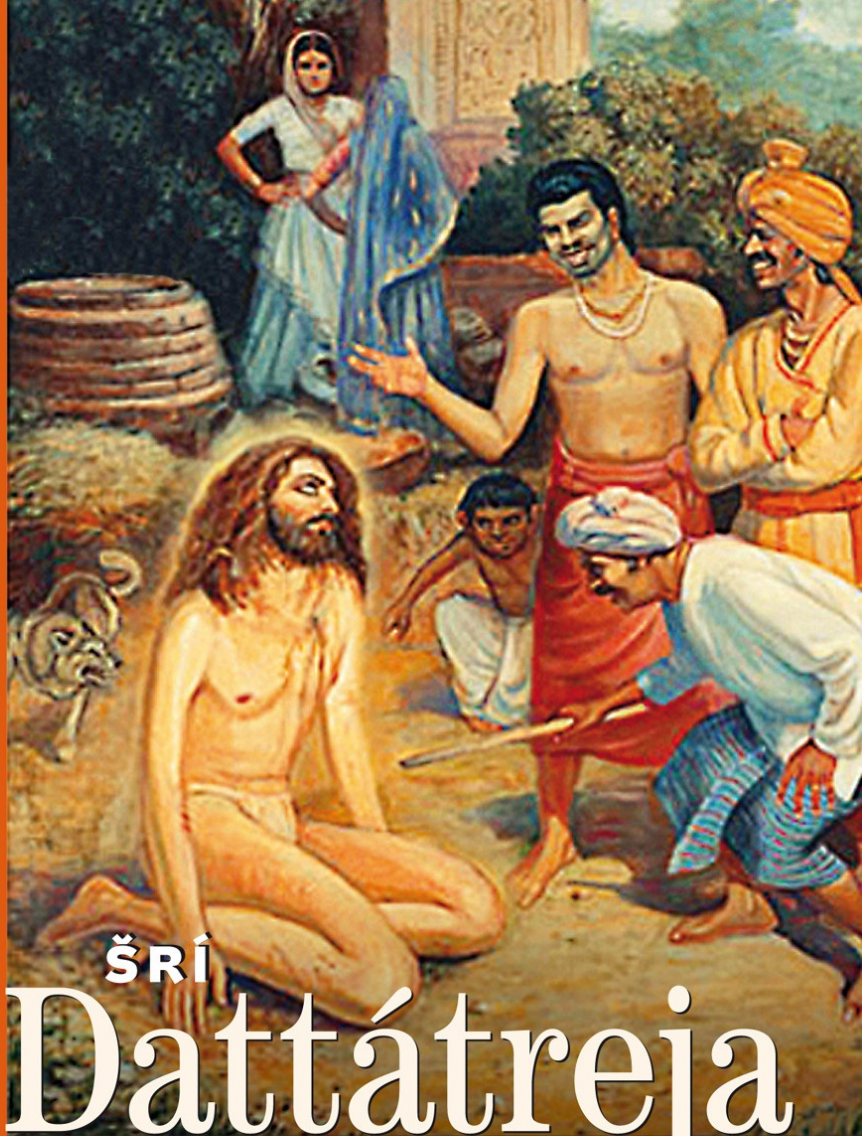

JÓGA
A VÝCHODNÍ
SPIRITUALITA

[10]

ŠRÍ
Dattátreja

AVADHUTA GÍTA

Zpěv vysvobozeného

MLADĚLSTVÍ

kjv

PŘEKLAD A KOMENTÁŘ JIŘÍ KRUTINA

NAKLADATELSTVÍ

Šrí Dattátreja

Avadhuta Gíta

Zpěv vysvobozeného

Překlad a komentář Jiří Krutina

Nakladatelství Krutina Jiří – Vacek

Edice Jóga a východní spiritualita

Svazek 10

ISBN 978-80-87493-52-6

© Ing. Jiří Krutina, Praha 2013. Veškerá práva si vyhrazuje autor. Opisování a jakékoliv rozmnožování je dovoleno s uvedením zdroje.

Jen blázen si myslí, že je tělem.

Inteligentní člověk si myslí, že je duší spojenou s tělem.

Ale opravdu moudrý muž ve velikosti svého poznání a duchovního rozlišování si uvědomuje Já jako jedinou skutečnost a ví, že je Brahman.

Šrí Šankaračárja, Vivékáčudámáni

Úvodní poznámka

Pro indické pojetí spirituality jsou typické tzv. *gíty* neboli duchovní zpěvy. Mezi nejznámější patří Bhagavad Gíta, Ribghu Gíta, Aštavakra Gíta a také Avadhuta Gíta. Jejich tématem je sjednocující poznání našeho pravého Já získaného mystickou zkušeností. Toto nejvyšší duchovní poznání samozřejmě není omezeno pouze na východní spiritualitu, ale jde o univerzální mystickou zkušenost, ve které poznáváme sebe sama, podstatu Boha i světa, která přináší duchovní osvobození a věčnou blaženost. Všichni muži i ženy všech možných duchovních směrů minulosti, současnosti i budoucnosti poznali pouze jedinou Pravdu, a tou je, že Nejvyšší skutečnost, Absolutno, Bůh je podstatně totožný s naší pravou duchovní podstatou. Mezi nejznámější představitele tohoto univerzálního jediného poznání naší duchovní podstaty patří mudrci, *rišiové*, z dob Upanišad: Šankaračárja a jeho védantická tradice, Al-Hallaj a Džalaluddin Rumi súfistické tradice, Buddha Šakjamuni buddhistické tradice nebo Mistr Eckhart křesťanské tradice a další. Z dnešní moderní doby lze zmínit Ramanu Mahárišiho, který sám doporučoval studium a poslech těchto starobyklých děl – zpěvů, popisujících mystickou zkušenost.

Podstata „božské vize“ je přímá zkušenost – uvědomění, že nejvyšší Skutečnost, ryzí svobodné bytí – vědomí – blaženost, je podstatně totožná s naší duchovní podstatou, tedy naším pravým Já. Příčinou našeho utrpení je stav, ve kterém se prožíváme jako oddělené „já“ s tím, že se prožíváme a považujeme se za omezenou bytost ohraničenou tělem, oddělenou od druhých bytostí a světa. Tato oddělená samostatná nepravá totožnost je ego, které je vyjádřením duchovní nevědomosti a zastřenosti našeho intelektu, jeho duchovní rozlišovací schopnosti, jež je pravou duchovní inteligencí. Právě odstranění klamu oddělené bytosti omezené tělem a osobní myslí, který reálně zakoušíme, je osvobozujícím účinkem mystické zkušenosti poznání sebe sama. Tomu říkáme „osvícení“, „vysvobození“ či prostě uvědomění sebe sama v pravdě. Existují různá pojmenování, ale stále jde o jedno jediné: uvědomění si své podstatné totožnosti s Nejvyšší skutečností – Bohem, ať již jej budeme nazývat jakkoliv.

Oddělené myšlenky a nesprávné koncepty a představy tvoří překážky, které

zakrývají světlo vědomí a zabraňují uvědomění – přímému nazírání pravdy a skutečnosti o nás samých, Bohu i podstatě světa. Vše, co se v našem vědomí objevuje, všechny jeho představy, myšlenky, city, emoce a sny se svou kořenovou myšlenkou – pocitem „já“, jsou podobny promítanému filmu na plátnu. My sami jsme ale právě tím plátnem (zdrojem) a současně jejich pozorovatelem. Právě tento věčný svědek, Sebe si uvědomující pozorující vědomí, je naší pravou podstatou, naším pravým Já, vědomím Já jsem. Toto vědomí je jedinou skutečností a pravdou.

Avadhuta Gíta, v překladu „Zpěv vysvobozeného“, je text nekompromisně vyjadřující pozici – stav jogína, potulného askety, který dosáhl této sjednocující mystické zkušenosti. Hovoří přímo ze svého stavu uvědomění o sobě a o podstatě této zkušenosti. Tento a jemu podobné texty musíme ale správně číst. Nejedná se o filozofické koncepty učenců, ale o přímou transmisi, přímé vyjádření duchovní skutečnosti jaká je. Její vztahování na mysl a chápání tohoto zpěvu jako doktríny či filozofie je nebezpečným klamem. Ani se nejedná o obhajobu *advaitického* pohledu na svět apod., ale jde o *prašad*, o sdílení intuitivní přímé zkušenosti osvíceného mudrce. Cílem a smyslem těchto textů je sdílení této pravdy, nikoliv přesvědčování o ní. Cílem a smyslem těchto textů je přinášet nám duchovní osvobození a posilu z moci slov pravdy čerpající z přímé duchovní mystické zkušenosti, tedy zbavovat nás chybných a nesprávných přesvědčení o nás samých.

Avadhuta Gíta nás vyzívá k poznání Pravdy, nejvyššího poznání o nás samých. Avadhuta je potulný asketa, který se naprosto zřekl světa. Tato duchovní tradice je tvořena potulnými jogíny, kteří, jak se traduje, chodili nazí a naprosto sjednocení s božským vědomím, kdy svět zakoušejí pouze na okraji svého vědomí. Mezi takové avadhuty se řadí i Bhagavan Nitjánanda. Na první pohled nám tento text bude jistě připadat příliš asketický, jednoduchý, až neuvěřitelný, či jako jenom „juchání“. Ve skutečnosti se ale jedná o nejvyšší Pravdu. A nezapomínejme, že má moc nás osvobodit. A o to ve skutečnosti jde.

O autorovi

O skutečném autorovi Avadhuta Gíty se neví takřka nic. Evidentní je, že šlo o plně uvědomělého jogína se znalostí sanskrtu. To je jediné, co lze jistě říci. Tento text je zdrojem duchovní inspirace a pomoci pro nesčetné generace duchovních hledajících už po staletí. Konec každé kapitoly nám říká, že autorem je Šrí Dattátreja. Uvádí se, že tato informace tam byla přidána později. Podle indických mýtů byl Šrí Dattátreja inkarnací Višnu, který se narodil mudrci Atrimu a jeho ženě Anusaje. Podle legendy šlo o královského syna, který odmítl své dědictví a stal se potulným asketou, který se kompletně zřekl světa. Proto mu byl dán přídomek „Avadhuta“. Později se pojmenování avadhut stalo v Indii rozšířeným pro duchovní praktiky, jogíny, askety bez domova, po našem „bezdomovce“, kteří se zřekli běžného života ve společnosti a plně se věnovali jenom duchovní praxi a spočívání v Já.

Text vznikl někdy mezi 9. a 10. stoletím. Téma je shodné pro všechna podobná písmena. Je jím dosažení zkušenosti uvědomění Já. V textu se nehovoří o duši a sjednocení s Bohem, ale o přímé zkušenosti vědomí, kde oddělenost mezi subjektem a objektem, tedy pozorovatelem a pozorovaným světem, je překročena plným vykořeněním ega a z něj plynoucí nevědomosti. Jde o zpěv konečného poznání, konečné skutečnosti, Já. Text zachovává nesektářský a nedoktrinální pohled. Pro Já autor používá pojmy *Brahman* (advaita védánta), *Puruša* (samkhija jóga) i *Šiva* (tantra, šivaismus). Zpěv vyjadřuje základní poznání sebe sama. Vyjádřeno slovy advaity: *aham brahmasmi* (Já jsem Brahman); slovy šivaismu: *shivoham* (Já jsem Šiva); slovy mystického křesťanství: „*Já a Otec jedno jsme, ale Otec je větší než Já jsem*“, tedy naši podstatnou totožnost s Bohem.

Poznání sebe sama není možné dosáhnout bez pomoci milosti neboli duchovní pomoci od mistra v těle, siddhy nebo Boha a vlastní vytrvalé správné duchovní praxe. Začátečníky odkazují na základní texty o praxi duchovního života. Samotný tento text může být pomůckou na cestě. Zbavuje nás nesprávných přesvědčení a vede k uvědomění střípků, ochutnání našeho pravého Já. Tím, že je psán z pozice toho, kdo spočívá ve stavu *samarasa*, tedy si je plně vědom sebe sama jako svobodného Já, které je současně